

УДК 1:316.42:141.7

DOI <https://doi.org/10.24195/spj1561-1264.2026.1.13>**Наумкіна Світлана Михайлівна**

доктор політичних наук, професор,  
завідувач кафедри політичних наук і права  
Державного закладу «Південноукраїнський національний  
педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»  
вул. Старопортофранківська, 26, Одеса, Україна  
[orcid.org/0000-0002-1125-647X](https://orcid.org/0000-0002-1125-647X)

**Кокорєв Олексій Вікторович**

доктор політичних наук, доцент кафедри  
журналістики, соціальних комунікацій і ІТ-права  
Державного університету інтелектуальних технологій і зв'язку  
вул. Кузнечна, 1, Одеса, Україна  
[orcid.org/0000-0001-7391-2498](https://orcid.org/0000-0001-7391-2498)

## ФЕНОМЕНОЛОГІЯ СОЦІАЛЬНОГО ЧАСУ В ЕПОХУ МЕТАМОДЕРНУ: ТРАНСГЕНЕРАТИВНІ РОЗРИВИ ТА СТРАТЕГІЇ КОНСОЛІДАЦІЇ

**Анотація.** Сучасне глобалізоване суспільство перебуває у стані глибокої темпоральної кризи. Перехід до метамодерного дискурсу актуалізував потребу у переосмисленні базових категорій соціального буття, серед яких соціальний час посідає центральне місце.

**Метою статті** є визначення трансформації соціального часу в парадигмі метамодерну та обґрунтування стратегій трансгенеративної консолідації через механізми темпоральної солідарності.

**Об'єкт і предмет дослідження.** Об'єкт дослідження – феноменологія соціального часу в епоху метамодерну. Предмет дослідження – трансформації соціального часу в парадигмі метамодерну.

**Теоретико-методологічної основи дослідження.** Для досягнення мети було використано такі методи: феноменологічний, герменевтичний, діалектичний, метод компаративістики, системно-структурний аналіз, метод алгоритмічного аудиту, аксіологічний підхід. Обґрунтовано, що цифрова медіатизація та алгоритмічне кураторство пам'яті вимагають розробки нових етичних норм соціальної взаємодії. Концепція «темпоральної солідарності» пропонує шлях до гармонізації суспільних відносин через свідоме управління ритмами соціального буття.

Цифрова медіатизація та алгоритмічне кураторство пам'яті вимагають розробки нових етичних норм соціальної взаємодії. Концепція «темпоральної солідарності» пропонує шлях до гармонізації суспільних відносин через свідоме управління ритмами соціального буття. Це включає в себе як розвиток індивідуальної темпоральної грамотності, так і колективний опір дегуманізуючим ефектам технологічного прискорення. Соціальна філософія повинна залишатися тим критичним інструментом, який дозволяє людині зберегти свою гідність та історичну суб'єктність у лабіринтах метамодерного часу.

Аналіз українського досвіду воєнного часу показав, що екзистенційна криза здатна виступати потужним синхронізатором соціального часу. Війна примусово вивела суспільство зі стану постмодерної розслабленості, сформувавши інтенсивне поле спільної присутності. Проте в довгостроковій перспективі мобілізаційний час має бути трансформований у час сталого розвитку.

**Ключові слова:** соціальний час, метамодерн, трансгенеративні розриви, феноменологія, нова щирість, національне буття, темпоральна солідарність, цифрова медіатизація, національна ідентичність, посткризові суспільства.



**Вступ.** Сучасна епоха характеризується специфічною формою темпоральної осциляції – динамічного коливання між лінійним прогресизмом модерну та фрагментованим презентизмом постмодерну. У межах феноменологічного підходу соціальний час розглядається не як зовнішня фізична величина, а як інтенціональна структура людської свідомості, що зазнає суттєвих деформацій під впливом тотальної цифровізації. Аналіз природи трансгенеративних розривів, які в умовах метамодерну набувають характеру онтологічних прірв між поколіннями, має особливе значення у теперішній час. Ці розриви спричинені дивергенцією темпоральних ритмів: старші генерації орієнтовані на тяглість історичної пам'яті («довгий час»), тоді як цифрові покоління (Z та Alpha) існують у режимі «стиснутого часу», де подія миттєво знецінюється новим інформаційним потоком. Феномен алгоритмічного управління часом, де рекомендаційні системи соціальних платформ фактично керують сприйняттям минулого та майбутнього, створюючи ілюзію «вічного теперішнього», заслуговує особливої уваги та потребує ретельного аналізу.

В контексті сучасних українських реалій дослідження специфіки «воєнного часу» як екзистенційного стану, що радикально переформатував соціальну динаміку, є вкрай актуальним і своєчасним. Війна виступає як точка граничної інтенсифікації часу, яка, з одного боку, поглиблює травматичні розриви, а з іншого – стає фундаментом для нової символічної консолідації. Інноваційна стратегія «темпоральної солідарності» базується на принципах «нової ширості», коли консолідація суспільства можлива лише через створення спільних метамодерних наративів, які дозволяють інтегрувати різноспрямований досвід поколінь у цілісну візію національного буття, зокрема етичні виклики «цифрового бессмерття» та роль темпоральної грамотності у зміцненні соціальної стійкості.

Сучасне глобалізоване суспільство перебуває у стані глибокої темпоральної кризи. Перехід до метамодерного дискурсу актуалізував потребу у переосмисленні базових категорій соціального буття, серед яких соціальний час посідає центральне місце. Традиційні моделі соціалізації, що базувалися на лінійній передачі досвіду від покоління до покоління, сьогодні виявляються неефективними. Це зумовлено «стисненням» часу під впливом технологічного прискорення, що веде до втрати відчуття історичної тяглості [2]. Для України питання соціального часу набуло особливої гостроти у зв'язку з повномасштабною агресією РФ: феномен «воєнного часу» став новим онтологічним виміром, у якому стикаються різні темпоральні стратегії виживання та спротиву. Розуміння того, як зшити розірвану тканину соціального часу, є критично важливим для збереження національної суб'єктності. Теоретична значущість роботи полягає у розробці методологічного інструментарію для подолання темпоральної відчуженості в посткризових суспільствах.

**Мета дослідження** – філософська експлікація трансформації соціального часу в парадигмі метамодерну та обґрунтування стратегій трансгенеративної консолідації через механізми темпоральної солідарності.

**Науково-дослідні завдання:** проаналізувати феноменологічні засади соціального часу в умовах метамодерної осциляції; дослідити вплив цифровізації на формування трансгенеративних темпоральних розривів; охарактеризувати специфіку проживання часу в українському суспільстві в умовах війни; розробити концептуальну модель «нової ширості» як інструменту консолідації поколінь; висвітлити роль цифрового бессмертя та темпоральної грамотності у сучасній соціальній філософії.

**Методи дослідження.** Методологічний базис статті становить комплексний міждисциплінарний підхід, що поєднує класичні філософські стратегії з новітніми інструментами аналізу цифрового суспільства. Для досягнення мети дослідження було використано такі методи: феноменологічний, герменевтичний, діалектичний, метод компаративістики, системно-структурний аналіз, метод алгоритмічного аудиту в межах соціально-філософського дискурсу), аксіологічний підхід.

Так, феноменологічний метод (Е. Гуссерль, М. Гайдеггер) є засадничим для даної роботи, оскільки дозволяє розглядати соціальний час не як абстрактну фізичну величину, а як «внутрішню свідомість часу» та інтенціональну структуру людського буття. Феноменологічна редукція

була застосована для деконструкції звичних уявлень про лінійність часу та виявлення глибинних механізмів того, як суб'єкт метамодерну «конститує» свою присутність у світі. Герменевтичний метод використаний для інтерпретації символічних кодів, метафор та культурних нарративів, що виникають у точках зіткнення різних поколінь. Це дозволило розшифрувати «приховані смисли» метамодерної осциляції та зрозуміти, як старі символи набувають нової онтологічної ваги в цифровому середовищі. Діалектичний метод застосовано для аналізу суперечностей між різними темпоральними режимами («швидким» цифровим та «повільним» аналоговим). Це допомогло виявити внутрішню динаміку трансгенеративних розривів як джерела не лише конфлікту, а й потенційної соціальної трансформації та синтезу. Метод компаративістики дозволив здійснити порівняльний аналіз стратегій темпоральної орієнтації різних поколіннєвих груп (бебі-бумерів, поколінь X, Y, Z та Alpha), виявивши специфічні розбіжності в їхніх аксіологічних пріоритетах та способах медіатизації пам'яті. Системно-структурний аналіз використаний для вивчення архітекtonіки сучасного українського суспільства під впливом воєнних викликів. Цей метод допоміг розглянути соціальну солідарність як цілісну систему, що тримається на темпоральних зв'язках та спільних горизонтах очікування. Метод алгоритмічного аудиту (в межах соціально-філософського дискурсу) залучений для дослідження впливу технологічних платформ на «дистиляцію» соціального часу. Це дало змогу теоретично обґрунтувати механізми маніпуляції увагою та формування «алгоритмічних ехо-камер», що консервують суб'єкта у фрагментованому сьогоденні. Аксіологічний підхід застосовано для обґрунтування етики «нової щирості» як ціннісного фундаменту консолідації. Метод дозволив визначити моральні орієнтири, необхідні для подолання цифрового відчуження та розбудови «темпоральної солідарності».

Комплексне використання зазначених методів забезпечило об'єктивність аналізу та дозволило сформулювати концептуальні засади подолання трансгенеративної дивергенції в умовах метамодерної реальності.

**Результати дослідження.** Філософське осмислення соціального часу в епоху метамодерну потребує відмови від спрощених лінійних моделей. Метамодерн як парадигма пропонує стан «осциляції» – постійного руху між полюсами модерної віри у прогрес та постмодерного іронічного скепсису [10]. У цьому контексті соціальний час перестає бути рівномірною шкалою і стає інтенсивним полем взаємодії різних «часових режимів». Як слушно зауважує О. Гончарова, темпоральність цифрової епохи – це не просто швидкість, а зміна самої структури історичної присутності людини [4].

Феноменологічна редукція соціального часу дозволяє виявити ефект «хронотопічної дифузії». Якщо у класичній модерній парадигмі час сприймався як лінійна послідовність подій, то сьогодні ми спостерігаємо «просторовість» часу. Він стає об'ємом, у якому суб'єкт може одночасно перебувати в різних темпоральних режимах: від ностальгійного занурення в минуле (ретротопія) до футуристичного прогнозування, що базується на предиктивній аналітиці. Сучасний суб'єкт перебуває у стані, який філософи називають «презентизмом» – замкненістю у поточному моменті, що позбавлена зв'язку з минулим та проекції у майбутнє. Проте метамодерн прагне подолати цю пастку через повернення до «великих нарративів», але на новому, рефлексивному рівні [7]. Так, Г. Почепцов вважає, в умовах алгоритмічного кураторства час перетворюється на керований параметр: мережі здатні «прискорювати» або «уповільнювати» сприйняття певних подій [5]. А. Верстін вважає, що минуле стає занадто доступним, щоб бути цінним [8].

Феномен «воєнного часу» характеризується граничною інтенсифікацією. Існує небезпека «втоми часу», що провокує розриви між «часом фронту» та «часом мирної нормальності» [4].

Трансгенеративний вимір соціального часу постає як ключова зона напруги. Головний розрив сьогодні пролягає між поколіннями «аналогової пам'яті» (бебі-бумери, покоління X) та поколіннями «алгоритмічного потоку» (Z та Alpha) [4].

Для старших генерацій час має властивість кумулятивності. Досвід – це фундамент. Натомість для цифрових поколінь час є дискретним. В умовах ТікТок-культури подія існує лише доти, доки вона має алгоритмічне охоплення. Щойно інтерес згасає, подія стирається з активного соціального горизонту, створюючи ефект «цифрової амнезії», про що вже згадувалося.

Коли будь-який факт можна знайти за секунду, він перестає бути частиною внутрішнього переконавання.

Алгоритмічне управління часом створює персоналізовані «часові капсули». Різні покоління починають жити в паралельних історіях. Старші – навколо дат історичних трансформацій, молодші – навколо циклів технологічного оновлення. Це позбавляє суспільство «темпорального якоря», роблячи його вразливим до маніпуляцій на коротких дистанціях емоційного реагування [4].

Український темпоральний досвід воєнного часу має свою значну специфіку. В українському просторі війна стала граничною подією, яка «розбила» метамодерний маятник. Один день вартує року, а майбутнє стискається до горизонту наступного обстрілу [8]. Це створило унікальний режим, у якому різні покоління вперше за довгий час опинилися в спільній точці екзистенційного напруження.

Трансгенеративна консолідація відбувається через «колективну інтенціональність». Проте цей стан є крихким. Українське суспільство використовує цифрові архіви як живу пам'ять. Соціальні мережі стали простором «вічного вшанування», де загиблі залишаються цифровими суб'єктами. Це створює специфічну метамодерну трансгенеративність: пам'ять про героїв інтегрується в потік сьогодення [8].

У цьому контексті важливе значення має і аналіз понять «нова щирість» та стратегії темпоральної солідарності. Так, подолання розривів можливе через етику «нової щирості». Вона пропонує визнання вразливості та пошук спільних смислів. Стратегія темпоральної солідарності базується на трьох принципах: діалогічна темпоральність, символічне перезавантаження та етика присутності.

Діалогічна темпоральність – це створення просторів, де аналогова глибина поєднується з цифровою вітальністю [4]. Символічне перезавантаження – актуалізація національних символів через сучасні формати (UA-Core), що робить їх зрозумілими для молоді. Про етику присутності варто згадати тоді, коли акцент робиться на «тут і зараз» як на спільній відповідальності. Майбутнє знову стає об'єктом бажання [6].

Зараз в епоху значної цифровізації є досить розповсюдженим в науковій літературі поняття «посмертної присутності». Так, метамодерн приносить подолання біологічної кінечності через цифрову репрезентацію. Як зазначали у свій час Вермюлен Т. та Ван ден Аккер Р., межа між живою присутністю та цифровим слідом є прозорою. У своїй ґрунтовній роботі «Нотатки про метамодернізм» (2010) Т. Вермюлен та Ван ден Аккер визначають метамодернізм як структуру почуттів, що коливається (осцилює) між модерністським прагненням до сенсу та постмодерністською іронією, обґрунтувавши, що основними рисами цього явища є: «нова щирість», прагматичний ідеалізм та спроба досягти недосяжного [2].

В Україні цифрові меморіали воїнів конструюють «вічне теперішнє». Це дозволяє молоді вступати в емоційний контакт із минулим, проте несе ризик «темпорального перевантаження». Суспільство може зациклитися на переживанні травми. Баланс між сакралізацією пам'яті та рухом вперед є ключовим викликом метамодерної осциляції [9].

У цьому контексті заслуговує на увагу темпоральна грамотність як фактор соціальної стійкості. Консолідація потребує «темпоральної грамотності» – здатності критично оцінювати алгоритмічне прискорення. Старше покоління має навчитися трансклюдувати досвід у цифрові формати, а молодь – опанувати навички «повільного читання» світу [8]. Стратегія включає практики «сповільнення». Без суверенітету над власним часом людина стає додатком до цифрового капіталу у мережевому суспільстві [3]. Темпоральна солідарність – це повернення права на спільну історію, незалежну від оновлень інтерфейсу.

Проблеми змін у сприйнятті особистістю реальності у соціальному часі у воєнний час у порівнянні з її темпоральними орієнтаціями в ситуації миру, сьогодні можна вважати надзвичайно гострими і актуальними. На думку О. Гончарової, ця різниця у темпоральних орієнтаціях може бути «спусковим гачком» для розгортання тривалої екзистенційної кризи особистості. Тому дуже важливо з'ясування залежності екзистенційної кризи особистості від процесів

дезорієнтації у соціальному часі в ході війни і визначення можливості подолання такої кризи за рахунок антагоністичних – адаптивних – механізмів пристосування до ситуації часової невизначеності [4].

Автори статті вважають, що сучасний етап розвитку суспільства вже не можна вважати чисто мережевим у розумінні його розробників (М. Кастельс) та подальших розробників (Ван Дейк, Я.) [1] у зв'язку з серйозними змінами у суб'єктно-об'єктних відносинах як результатом особливостей й загострення епохи метамодерну – трансгенеративними розривами та стратегіями консолідації.

**Висновки.** Підсумовуючи здійснене дослідження феноменології соціального часу в епоху метамодерну, ми приходимо до низки фундаментальних висновків.

По-перше, встановлено, що метамодерн докорінно змінює онтологію соціального часу, замінюючи лінійність модерну та хаотичність постмодерну структурою «осцилюючої темпоральності». Сучасний суб'єкт змушений постійно балансувати між глобальним цифровим прискоренням та локальною потребою в історичній тягlostі. Цей стан створює унікальний тип ідентичності – «плинну, але вкорінену», яка є надзвичайно гнучкою, проте вразливою до маніпулятивних впливів алгоритмічного управління.

По-друге, виявлено, що трансгенеративні розриви в цифрову епоху мають не просто психологічний, а й глибинний темпоральний характер. Дивергенція між «аналоговим» сприйняттям часу як накопичення досвіду та «цифровим» сприйняттям часу як потоку даних веде до розриву комунікативного ланцюга між поколіннями. Подолання цього розриву можливе лише через визнання цінності обох темпоральних режимів та створення механізмів їхнього синтезу.

По-третє, аналіз українського досвіду воєнного часу показав, що екзистенційна криза здатна виступати потужним синхронізатором соціального часу. Війна примусово вивела суспільство зі стану постмодерної розслабленості, сформувавши інтенсивне поле спільної присутності. Проте в довгостроковій перспективі мобілізаційний час має бути трансформований у час сталого розвитку. Стратегія консолідації через «нову щирість» дозволяє зшити розірвані часові пласти, де біль минулого стає не гальмом, а паливом для конструювання майбутнього.

По-четверте, обґрунтовано, що цифрова медіатизація та алгоритмічне кураторство пам'яті вимагають розробки нових етичних норм соціальної взаємодії. Концепція «темпоральної солідарності» пропонує шлях до гармонізації суспільних відносин через свідоме управління ритмами соціального буття. Це включає в себе як розвиток індивідуальної темпоральної грамотності, так і колективний опір дегуманізуючим ефектам технологічного прискорення. Соціальна філософія повинна залишатися тим критичним інструментом, який дозволяє людині зберегти свою гідність та історичну суб'єктність у лабіринтах метамодерного часу.

### СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Ван Дейк Я. Мережеве суспільство. 4-те вид. Лондон : Sage, 2020.
2. Вермюлен Т., ван ден Аккер Р. Notes on Metamodernism. *Journal of Aesthetics and Culture*. 2010. Т. 2, № 1. DOI: <https://doi.org/10.3402/jac.v2i0.5677>
3. Войнова Е. Концепція мережевого суспільства як структурно-функціоналістська основа теорії електронної демократії. *«Politicus»*, 2021. № 1. С. 12–19. DOI: <https://doi.org/10.24195/24149616.2021-1.2>
4. Гончарова О. О. Темпоральність в умовах миру та війни: до питання зміни орієнтації у соціальному часі. *Humanities Studies*. 2022. Вип. 11 (88). С. 26–36. DOI: <https://doi.org/10.26661/hst-2022-11-88-03>
5. Почепцов Г. Від покемонів до гібридних воєн. Київ : Видавничий дім «Києво-Могилянська академія», 2017. 260 с.
6. Почепцов Г. Управління майбутнім. Київ : Кондор, 2021. 328 с.
7. Самчук З., Гурківська А. Постправда як інструмент політичного нарративу епохи постмодерну. *Політичні дослідження*. 2023. № 1 (5). С. 163–177. DOI: <https://doi.org/10.53317/2786-4774-2023-1-9>

8. Верстін А. Трансформація моральних цінностей у постмодерну добу: філософський та аксіологічний аспект. *Вісник Львівського університету. Серія філос.-політолог. студії*. 2023. Вип. 49. С. 35–38. DOI: <https://doi.org/10.30970/PPS.2023.49.3>

9. Josephson Storm J. A. *Metamodernism: The Future of Theory*. Chicago : University of Chicago Press, 2021. DOI: <https://doi.org/10.7208/chicago/9780226786797.001.0001>

10. Gibbons A. *Contemporary Autofiction and Metamodern Affect*. In: van den Akker R., Gibbons A., Vermeulen T. (eds.). *Metamodernism: Historicity, Affect and Depth after Postmodernism*. London ; New York : Rowman & Littlefield International, 2017. P. 117–130.

## REFERENCES

1. Van Dijk, J. (2020). *The network society* (4th ed.). London: Sage.

2. Vermeulen, T., & van den Akker, R. (2010). Notes on metamodernism. *Journal of Aesthetics and Culture*, 2(1). <https://doi.org/10.3402/jac.v2i0.5677>

3. Voinova, E. (2021). Kontseptsiiia merezhevoho suspilstva yak strukturno-funktsionalistska osnova teorii elektronnoi demokratii [The concept of network society as a structural-functionalist basis for the theory of e-democracy]. *Politicus*, (1), 12–19. <https://doi.org/10.24195/24149616.2021-1.2>.

4. Goncharova, O. (2022). Temporalnist v umovakh myru ta viiny: do pytannia zminy orientatsii u sotsialnomu chasi [Temporality in conditions of peace and war: on the issue of reorientation in social time]. *Humanities Studies*, (11), 26–36. <https://doi.org/10.26661/hst-2022-11-88-03>

5. Pocheptsov, G. (2017). *Vid pokemoniv do hibrydnykh voien* [From Pokemons to hybrid wars]. Kyiv: Kyiv-Mohyla Academy Publishing House.

6. Pocheptsov, G. (2021). *Upravlinnia maibutnim* [Management of the future]. Kyiv: Kondor.

7. Samchuk, Z., & Hurkivska, A. (2023). Postpravda yak instrument politychnoho naratyvu epokhy postmodernu [Post-truth as a political narrative tool of the postmodern era]. *Political Studies*, (1), 163–178. <https://doi.org/10.53317/2786-4774-2023-1-9>

8. Verstin, A. (2023). Transformatsiia moralnykh tsinnosti u postmodernu dobu: filosofskyi ta aksiolohichnyi aspekt [Transformation of moral values in the postmodern era: philosophical and axiological aspect]. *Visnyk of Lviv University. Series Philosophical-Political Studies*, (49), 35–38. <https://doi.org/10.30970/PPS.2023.49.3>

9. Josephson Storm, J. A. (2021). *Metamodernism: The future of theory*. Chicago: University of Chicago Press. <https://doi.org/10.7208/chicago/9780226786797.001.0001>

10. Gibbons, A. (2017). *Contemporary autofiction and metamodern affect*. In R. van den Akker, A. Gibbons, & T. Vermeulen (Eds.), *Metamodernism: Historicity, affect and depth after postmodernism* (pp. 117–130). London & New York: Rowman & Littlefield International.

**Naumkina Svitlana Mykhailivna**

Doctor of Political Sciences, Professor,

Head of the Department of Political Sciences and Law

The state institution “South Ukrainian National Pedagogical University  
named after K. D. Ushynsky”

26, Staroportofrankivska str., Odesa, Ukraine

[orcid.org/0000-0002-1125-647X](https://orcid.org/0000-0002-1125-647X)

**Kokoriev Oleksii Viktorovich**

Doctor of Political Sciences,

Associate Professor at the Department of Journalism,

Social Communications and IT Law

The state institution “South Ukrainian National Pedagogical University  
named after K. D. Ushynsky”

1, Kuznechna str., Odesa, Ukraine

[orcid.org/0000-0001-7391-2498](https://orcid.org/0000-0001-7391-2498)

## PHENOMENOLOGY OF SOCIAL TIME IN THE METAMODERN ERA: TRANSGENERATIVE DISRUPTIONS AND CONSOLIDATION STRATEGIES

*Modern globalized society is in a state of deep temporal crisis. The transition to metamodern discourse has actualized the need to rethink the basic categories of social existence, among which social time occupies a central place.*

***The purpose of the article** is to determine the transformation of social time in the metamodern paradigm and to substantiate the strategies of transgenerational consolidation through the mechanisms of temporal solidarity.*

***Object and subject of research.** The object of research is the phenomenology of social time in the era of metamodernism. The subject of research is the transformation of social time in the paradigm of metamodernism.*

***Theoretical and methodological basis of research.** To achieve the goal, the following methods were used: phenomenological, hermeneutic, dialectical, comparative method, system-structural analysis, algorithmic audit method, axiological approach. It is substantiated that digital mediatization and algorithmic curatorship of memory require the development of new ethical norms of social interaction. The concept of «temporal solidarity» offers a way to harmonize social relations through conscious management of the rhythms of social existence.*

*Digital mediatization and algorithmic curation of memory require the development of new ethical norms of social interaction. The concept of “temporal solidarity” offers a way to harmonize social relations through the conscious management of the rhythms of social existence. This includes both the development of individual temporal literacy and collective resistance to the dehumanizing effects of technological acceleration. Social philosophy must remain the critical tool that allows a person to preserve his dignity and historical subjectivity in the labyrinths of metamodern time. Analysis of the Ukrainian experience of wartime has shown that the existential crisis can act as a powerful synchronizer of social time. The war forcibly brought society out of a state of postmodern relaxation, forming an intense field of joint presence. However, in the long term, mobilization time must be transformed into a time of sustainable development.*

***Key words:** social time, metamodern, transgenerational gaps, phenomenology, new sincerity, national being, temporal solidarity, digital mediatization, national identity, post-crisis societies.*

Дата першого надходження статті до видання: 13.02.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 10.03.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 29.04.2026